

Ljubljana, dne 22. V. 1897.

Predragi prijatelj!

V imenu svoje saproge in v tvoje, sem imenu se ti zahvaljujem za uestnikke k veselenu dogodku v naši famuliji. Ti, maji in ujeni sorodniki smo veseli nise hierke. Maji bratje in sestke se kar kruzijo za njo. Tudi jaz sem poleg nje ves otroci in vedno bi ju pestoval.

Sminka je pri porodni jako krpela, a vse boleline je bre, uisala jares junaško, Dru ni ni upila, samo jicala

je in si pomagala. Krasno se
bila močila. Džuli smo jo
brje, največ jaz, ki sem po
porodi od silne strugevosti
lako, legel in zaspel. Ko
je prišla hierka na svet,
zaplakal sem kakor deček!
Moj prijatelj, nekoč smo
slu srečen!

Soproga je jedra, dasi
se ji je malo pretujalo
meso. Ni, nič nevarnega,
oprdi ji v nekaj urah.
Veveda jako blede je, toda
slaba ne. Vedaj se bran dobre
valje. Hierka je pa brina.
Vedno spi. Vratka, a debela
je in rdeča kakor listi

svetle vrtice, lista in
majhna in ustnice skrivne,
nos in oči pa moje. Ves
zabubjen sem v njo! —

Čekaj, Juna - slikar —
moj "domači prijatelj" — jo
bo fotografiral; pošlje mi
ti sliko, da se boš srejal
našemu kumpiku!

Vedaj, pa stavi na te
veliko, veliko prošjo. Druge,
nila sua se in objubil si
mi že, da boš naš bater.
Vaj si moj najdražji prijatelj!
Prosim te lovej, če ti
možno; bodi bater moji
hierki! (Veveda te bo
kdo namestoval, da ti ne

beba priti z d.!) In tako
ka nabrosi, ce sprejmes,
svojo badois sabroga, ydi.
kharica. Prosto v najnuem
imenu in ce bo pri volji,
pisem ji se juf.

Kedno svo gubila sku-
paj in žvela najlepše
ure v pomenkih o naših
punicah, ostavim se
posej; - ko bava oba
samostojna - svoja. dubko
bi dobil tu druge bohte,
a neodvisen hočem ostati.

Kredi, da mi ugledno odgo-
voris, pozdravim te in
menom uje in sebe. Do,
zitari svojo kharico!!!

Ves tvoj
Tay

